

ΛΙΜΟΥΖΙΝΑ

Κωμωδία παρεξηγήσεων

«Απελευθερωμένος από ανόητες αναστολές, μπόρεσα να τιμήσω ένα σινεμά μιας εποχής που οι ταινίες δεν είχαν ακόμα υπογράψει με το κοινό το συμφωνητικό της αληθοφάνειας και δεν ήθελαν να προσποιηθούν το πραγματικό. Η Λιμουζίνα, που έχει τον υπότιτλο κωμωδία παρεξηγήσεων, είναι μια ταινία με αυτοσχεδιασμούς, με δοκιμές σκέψεων, ένα παιχνίδι με το παράδοξο και μια τολμηρή αυθαιρεσία στο επίπεδο της κινηματογραφικής σύμβασης». **Νίκος Παναγιωτόπουλος**

Ο γνωστός για το χιούμορ του, την παιγνιώδη και αιχμηρή αντίληψή του για τη ζωή και την τέχνη, δημιουργός Νίκος Παναγιωτόπουλος (Οι τεμπέληδες της Εύφορης Κουλάδας, Delivery, Αυτή η νύχτα μένει), επιστρέφει με τη 16η ταινία της καριέρας του. Η Λιμουζίνα είναι μια σουρεαλιστική κωμωδία παρεξηγήσεων, εμπνευσμένη από τα διηγήματα του φίλου του Ζάχου Ε. Παπαζαχαρίου, που υπηρετεί με συνέπεια το ιδιότυπο, αφοριστικό και άναρχο στυλ του κινηματογραφικού του αποτυπώματος. Στην ταινία πρωταγωνιστούν οι Νίκος Κουρής, Δούκισσα Νομικού –στο κινηματογραφικό της ντεμπούτο-, Δημήτρης Καταλειφός και Παύλος Χαϊκάλης, ενώ ο Λευτέρης Βογιατζής κάνει την τελευταία του κινηματογραφική εμφάνιση.

Σύνοψη

Η πανέμορφη Γαλλίδα Κολέτ (Δούκισσα Νομικού), από τη Λιμόζ, ξεκινά ένα ταξίδι με αυτοκίνητο. Συντροφιά της έχει τον Γερμανό Μαξ (Άντριαν Φρίλινγκ), που είναι ερωτευμένος μαζί της, αλλά και τον Έλληνα συγγραφέα Μάρκο (Νίκος Κουρής) που την ακολουθεί σε ένα “οδοιπορικό ενηλικίωσης”. Σκοπός της Κολέτ είναι να ροντάρει το καινούριο της αυτοκίνητο, αλλά και να διαλέξει το ιδανικό ταίρι. Μία κωμωδία παρεξηγήσεων, ένα σύγχρονο παραμύθι που ξεκινάει από το Παρίσι της δεκαετίας του '60 και φτάνει στην Ελλάδα του σήμερα.

Διάρκεια:92'

Visit:

www.facebook.com/pages/%CE%97-%CE%9B%CE%B9%CE%BC%CE%BF%CF%85%CE%B6%CE%AF%CE%BD%CE%B1-%CF%84%CE%B1%CE%B9%CE%BD%CE%AF%CE%B1/232901626885381
www.feelgoodentertainment.gr

Σημείωμα του σκηνοθέτη

Περιμένοντας, ανυπόμονα, να ολοκληρωθεί η χρηματοδότηση μιας φιλόδοξης παραγωγής με τίτλο «Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ», που σαν να έχει κόκκαλα, αφού την έχω ξεκινήσει καμιά δεκαριά φορές, χωρίς επιτυχία, έλαβα με το ταχυδρομείο, εντελώς απροσδόκητα, μια συλλογή διηγημάτων, από ένα φίλο μου στο Παρίσι, που είχα να τον δω πάνω από σαράντα χρόνια. Το βιβλίο συνοδευόταν από ένα γράμμα, που το δημοσιεύω:

«Γειά σου Νίκο, μετά από δεν ξέρω πόσες δεκαετίες...

Σου στέλνω αυτό το βιβλιαράκι με διηγήματα, που εμφανίζονται σκόρπια εδώ κι εκεί, σκηνές από το Σαιν Κλωντ και τα καφενεία του Μονπαρνάς. Τα έγραψα κατά καιρούς, καθώς που είχα κέφια και αναπολούσα τα πρόσωπα και τα πράγματα της νεότητάς μας στα Παρίσια, που τελικά δεν ήταν και τόσο άσκημη. Είχε πλάκα και φορές, φορές, είχε μεγάλη πλάκα. Ζάχος».

Μετά την ανάγνωση του πρώτου διηγήματος, κατάλαβα αμέσως ότι αυτό το βιβλιαράκι θα το έκανα ταινία. Παρ' όλο που η συνέχεια μου έβαζε ανυπέβλητα προβλήματα παραγωγής, κατάφερα μέσα σε δεκαπέντε μέρες να γράψω ένα σενάριο που έφερνε τα πάνω, κάτω. Το ίδιο γρήγορα, βρήκα τα χρήματα και έκανα τα γυρίσματα σαν κάποιος να με κυνηγούσε. Απλώς αυτή η ταινία ήρθε την κατάλληλη στιγμή. Απελευθερωμένος, λόγω ηλικίας ίσως, από ανόητες αναστολές, μπόρεσα να τιμήσω ένα σινεμά, μιας εποχής που οι ταινίες δεν είχαν ακόμα υπογράψει με το κοινό, το συμφωνητικό της αληθοφάνειας και δεν ήθελαν να προσποιηθούν το πραγματικό. Η ΛΙΜΟΥΖΙΝΑ έχει τον υπότιτλο (κωμωδία παρεξηγήσεων), είναι μια ταινία με αυτοσχεδιασμούς, με δοκιμές σκέψεων, ένα παιχνίδι με το παράδοξο και μια τολμηρή αυθαιρεσία, στο επίπεδο της κινηματογραφικής σύμβασης.

Όσο γι αυτούς που με κατηγορούν ότι γυρίζω μια ταινία μετά την άλλη, χωρίς να παίρνω αναπνοή, θέλω να τους πληροφορήσω πως, καθώς είμαι εναντίον κάθε διαχωρισμού, απορρίπτω και τον διαχωρισμό ελεύθερου και εργασιακού χρόνου.

Αν ήξερα τι θέλω να πω, θα το έλεγα, δεν θα γύριζα ταινίες

Πάνω απ' όλα, μια ταινία για μένα, εκτός από ένα μυστήριο, είναι ένα «θέαμα». Θα είχε ενδιαφέρον να ψάξει κανείς να βρει από πότε οι σκηνοθέτες άρχισαν να παίρνουν τον εαυτό τους στα σοβαρά. Από πότε δηλαδή απεκδύονται τον ρόλο του διασκεδαστή και ενδύονται αυτόν του διαφωτιστή. Αυτό είναι ένα πρόβλημα γιατί σ' αυτόν τον κατήφορο τους ακολούθησαν υπερβάλλοντες και οι κριτικοί του κινηματογράφου.

Σ' ό,τι με αφορά, με καλύπτει η ρήση του Χίτσκοκ: «Όλοι θέλουν οι ταινίες τους να είναι φέτες ζωής, οι δικές μου θέλω να είναι φέτες γλυκό».

Είναι αλήθεια ότι δεν μου αρέσουν οι ταινίες «γροθιές στο στομάχι». Δεν πηγαίνω στον κινηματογράφο για να φάω ξύλο. Ούτε οι ταινίες «χειρουργικές επεμβάσεις» μου αρέσουν, αυτές δηλαδή που βάζουν το «νυστέρι στο κόκκαλο». Οι εγχειρήσεις μου προκαλούν τρόμο και κατ' επέκταση όλες οι «τομές» και οι «ανατομίες».

Στις ενστάσεις των υποκριτών του κόσμου, που τάχα διψούν για ένα σινεμά με κοινωνικό πρόσωπο, θα απαντούσα ότι από τη στρατευμένη τέχνη προτιμώ τους στρατευμένους ανθρώπους. «Το ταλέντο στην τέχνη και το θάρρος στη ζωή», όπως έλεγε ο Αλμπέρ Καμύ.

Τι μένει; Μια επιδρομή στο ανέκφραστο (πάντα θα ψάχνουμε τους τρόπους να πούμε το τίποτα), μια συγκίνηση αισθητικής τάξεως, ένα παιχνίδι για μεγάλους, που μπολιάζει τη ζωή σε μικρές φράσεις, χειρονομίες, εικόνες, με μικρά αστεία και μικρά γεγονότα, που σηκώνει την πέτσα της καθημερινότητας και ίσως αποκαλύπτει μια κρυφή πραγματικότητα...

Άλλωστε, ο κινηματογράφος όπως και κάθε τέχνη δεν είναι η εξομολόγηση ότι η ζωή δεν επαρκεί;

Νίκος Παναγιωτόπουλος

Λίγα λόγια για τον σκηνοθέτη

Ο σκηνοθέτης της Αθήνας, δημιουργεί ένα δικό του, ιδιαίτερο και παράξενο σύμπαν από εικόνες. Οι ταινίες του έχουν προβληθεί σε πολλά Φεστιβάλ και ο ίδιος έχει τιμηθεί με πολλά διεθνή βραβεία, όπως τη Χρυσή Λεοπάρδαλη στο Φεστιβάλ του Λοκάρνο και τον Αργυρό Ουγκώ στο Φεστιβάλ του Σικάγο. Πολυβραβευμένος στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, ενώ τιμητικά αφιερώματα στο σύνολο του έργου του έχουν γίνει σε Ν.Υόρκη, Λονδίνο, Μόσχα, Λα Ροσέλ και Καλκούτα. Έχει τιμηθεί με τον Χρυσό Αλέξανδρο για το σύνολο του έργου του. Στη φιλμογραφία του ξεχωρίζουν οι ταινίες: «Τα Χρώματα της Ίριδας», «Τεμπέληδες της εύφορης κοιλάδας», «Αυτή η νύχτα μένει», «Ονειρεύομαι τους Φίλους Μου», «Delivery» κ.α. Το αυτοβιογραφικό βιβλίο του Νίκου Παναγιωτόπουλου, «Από το Καλάθι των Αχρήστων» κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Πατάκη.

Συντελεστές:

Σκηνοθεσία: Νίκος Παναγιωτόπουλος

Σενάριο (ελεύθερη απόδοση της συλλογής διηγημάτων «Περιπέτειες στην Ευρώπη» Του Ζάχου Ε. Παπαζαχαρίου. Εκδόσεις ΦΑΡΦΟΥΛΑΣ): Νίκος Παναγιωτόπουλος

Παίζουν: Νίκος Κουρής, Δούκισσα Νομικού, Δημήτρης Καταλειφός, Παύλος Χαϊκάλης, Τάκης Σπυριδάκης, Σταμάτης Φασουλής, Ακύλλας Καραζήσης, Στάθης Λιβαθινός, Adrin Freiling, Δημήτρης Πιατάς, Μάκης Παπαδημητρίου, Λευτέρης Βογιατζής, Νίκος Χανακούλας

Φωτογραφία: Κωστής Γκίκας

Σκηνικά: Διονύσης Φωτόπουλος

Κοστούμια: Μαριάννα Σπανουδάκη

Ήχος: Ορέστης Καμπερίδης

Μοντάζ:	Νίκος Πάστρας
Δ/Νση Παραγωγής:	Μαρία Πάουελ
Παραγωγός:	Νικόλας Αλαβάνος
Παραγωγή:	ALATAS FILMS – FILMIKI – FEELGOOD – EKK MARIANNA FILMS